
Den værkbrudne

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Den værkbrudne	4
19. s.e. Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Den værkbrudne

19. s.e. Trin.

Prædikedag 19. s.e. Trin.

Prædikedato 18. oktober 1925

Prædiketekst Matthæus 9,1-8

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P181025-01

Kilde KMF-nr. 14.21.12 (Mindeudgave Prædikener 47-49)

DEN VÆRKBRUDNE

Jeg tror ikke, den værkbrudne skuffedes den Dag, hverken til at begynde med eller senere hen. Jeg kan saa levende sætte mig ind i, hvad han har gennemgaaet, som han laa der, lænkebunden til sin Seng. Jeg ved nok, hvor tung legemlig Sygdom kan være. Og har han nu været en virksom og flittig Mand, saa er det jo faldet ham endnu meget haardere at ligge der i sin Pine og sin paatvungne Virkeløshed og Evneløshed. Saa har han mærket, hvordan Gigten mer og mer forkrøblede ham og tog Modet og Haabet fra ham; thi det er ikke nemt at holde Modet oppe, naar man ikke længere kan have Haab. Og han saa jo nu, at al Naboernes Deltagelse og Vennernes Ønsken God Bedring hjalp ham ikke det bitterste. Og saa gjorde den ham bare ondt, gjorde ondt værre.

Som han nu laa i al sin Afmagt og ventede paa Frelseren, den Frelser, der venter os alle — Døden hedder den — ventede paa Døden og gruede for den, saadan som alt Liv gruer for den, ihvorvel der intet vides om den — da naaede Rygtet om en anden Frelser ind i hans Sygekammer. Først slog han det hen — der var saa mange Læger og Recepter og Sanatorier, han havde ingen Tro til det mer. Men Rygtet holdt sig — øgedes: det var virkelig noget andet end det almindelige.

Og saa gik det, som det saadan kan gaa. Han kaldte sin ældste Søn til sig og sagde: "Hør, Christen, skal vi alligevel ikke prøve; skade kan det vel aldrig; og de siger jo, det er gratis." Saa vilde de prøve; og atter gik det, som det gaar. Feberen tog ham, Spændingen tog ham — var der en Mulighed, kunde han virkelig komme sig, skulde han igen kunne gaa til sit Arbejde som de andre, fløjte i sit Værksted eller nynne paa en Vise bag sin Plov? Og i skælvende Angst kiggede han op fra Sengen, de bar ham paa, hen paa den store Læge. Blev nu Haabløsheden gjort absolut og evig, eller — eller tog han virkelig Sygdommen bort? Og nu — nu aabnede han Munden — hør, nu sagde han det: Søn, vær frimodig, dine Synder forlades dig.

Mine Synder — den værkbrudne saa paa Jesus med store, uforstaaende Øjne. Men Jesus vendte sig fra ham, for der var andre, der skulde have Besked, om end en anden Besked, og den syge sad upaaagtet paa Lejet, overladt til sig selv og sine Tankers Forvirring. Synder — jamen det var jo ikke derfor — Synder — havde han da Synder — jamen — jo men Sygdommen — den var dog det eneste i hans Liv — i hvert Fald det langt overvældende — Sygdommen, det var jo den — vidste da denne Læge ikke, hvad han sagde — eller — eller var det virkelig saadan, at Sygdommen den var lidet at regne, men det var Synderne, det gjaldt om at komme af med — — jamen, hvad Synd — ja visst saa, han vidste nok, at i hans unge Aar — jo, men man var vel et ungt Menneske, der skulde more sig — og senere hen — havde han ikke slidt godt i sin Gerning — var han ikke kommen jævnt hen i Guds Hus — vel sandt — vel sandt, han havde forsømt de fattige, han havde været kneben til at give til Indsamlingerne og til at give Almisse og til at unde en Landstrejfer et Stykke Mad — men hvad, man har jo selv Børn — rigtigt, maaske man netop derfor — — man ved jo aldrig, om ikke et af dem engang kan komme til — — —.

Saa var han ogsaa blevet urimelig under sin Sygdom, ja, det var han, det havde ikke været nemt for hans Kone altid — og han havde jo ikke taget det taalmodigt og mandigt, saa han kunde være et Forbilled for sine Børn — i det hele taget de Børn — det var maaske hans største Synd — han havde ladet dem voxte op, som det bedst kunde falde sig — — ikke engang en Aftenbøn havde han lært dem.

Men alligevel — alligevel — var det ikke altsammen Smaating over for, at han laa der gigtsvag og krumbøjjet og hjælpeløs som et Barn og moden til Døden? Denne Sygdom — var den ikke det eneste, der betød noget i hans Liv. Burde Jesus ikke hellere strax — — — Og lige med-et gik hans Synd op for ham: han havde jo ikke sagt Gud Tak for Sygdommen — han havde taget den som en Plage, et Kors, noget grueligt, og saa var det

jo bare en Opmærksomhed fra Guds Side over for ham — Gud havde taget ham afsides og givet ham Pine, for at han kunde faa Ro til Eftertanke og for at faa det bedste hentet frem i ham. Men det var ikke lykkedes, og det var hans egen Skyld. Om han var syg eller rask, det kunde han ikke selv gøre for, men hvad han fik ud af sin Sundhed eller sin Sygdom, det stod til ham selv. Og se, han havde intet godt faaet ud af det — han havde ikke takket, hvad han burde; thi den troendes evige Glæde ligger deri, at han stoler saadan paa Gud, at han takker ham for *alle* Ting.

Og der skød en Strøm af Jubel op i hans Sind over, at Livets Gud omsider havde faaet sin Vilje med hans Liv. Nu kunde han sige Gud Tak for Sygdommen, for Prøvelsen, for Lidelsen, nu da han tilmed vidste, at han havde faaet Forladelse for Synden, han nu forstod. Hvad brød han sig nu om Helbredelsen, ja, han havde glemt den, han havde jo sine Synders Forladelse, intet skilte ham mere fra Gud, og i det samme lød det ved hans Side: Staa op, tag din Seng og gaa.

Det var en Mand i dybe Tanker, der kom bærende med sit Leje hjem til sit Hus. Og hans Hustru, der sad og ventede i ængstelig Spænding, løb ham i Møde med udbredte Arme, da hun saa, hvordan han kom. Men hans Blik standsede hende, uforstaaende hørte hun ham hviske: Mor, jeg fik mine Synders Forladelse.

Og saa har jeg en Bøn til dig, Herre Jesus, en Bøn saadan, at det ogsaa maatte undes mig at møde dig, møde dig i en Drøm eller i et andet Menneske, møde dig i en, der baade kunde forvise mig om, at jeg havde Synder, men ogsaa at jeg havde disse Synders Forladelse.